

gedwongen afzondering in zijn kluiske nieuw werk werd verschaft. Daarbij kwam nog een tweede druk der *Lucelle* eveneens door Van der Plasse ondernomen. En eindelijk had hij Coster's raad gevolgd, om een vroeger opgevat plan — eene episode uit den roman van *Palmerijn van Olyve*, als stof voor eene tragicomede — af te werken. Er was een goed deel van voltooid, maar hij had het stuk in zijne gezonde en opgewekte dagen weggeworpen, omdat alleen de klucht en het blijspel op zijne volle liefde aanspraak konden maken. Nu evenwel zijne ziekte en zijn tegenspoed hem de comische stemming ontnamen, kwam hij terug tot het hoofdstuk in den *Palmerijn*, waarin deze, als Turk vermomd, zich stom veinzend, in handen valt van twee prinsessen, Archidiane en Ardemire, dochter en nicht van den Soudaen van Babylonië. De liefde der beide schoone Oostersche prinsessen voor den stommen Christen-ridder boezemde hem nu genoeg belangstelling in, om zijn vroegeren arbeid althans te voltooien.

Het meest van alles hield hij zich bezig met zijne droeve klachten over Madalena's stilzwijgen in rijmende strophen te stellen. Herhaaldelijk zond hij aan zijn vriend Teller dringende brieven, en steeds een vers voor Madalena daarbij. Hij kon de Dordtsche jonkvrouw niet vergeten. Moeder Marretje had zich zelve getroost met de bedenking, dat haar Gerbrand nooit had uitgemunt door volharding in zijne verliefde buien. Maar ze zag hare hoop verijdeld. Gerbrand kon, noch wilde Madalena uit het hoofd zetten. Hij wist, hoe het zijn eigen schuld was, dat hij haar niet terug had gezien. Hij hechtte weinig waarde aan Teller's verzekering, dat Madalena hem reeds lang haar pardon geschonken had. Hij wilde het uit haar eigen mond hooren, of ten minste een klein briefje van hare hand ontvangen. Tot nog toe bleef het er bij, dat Madalena geene briefwisseling met jonkmans mocht houden — en ondanks deze herhaalde verzekering bleef hij hopen tegen beterweten in.

Het scheen of deze kwellende gedachte hem machteloos maakte. Zijne vroegere kracht en opgewektheid keerden niet terug. Zijne denkbeelden bleven in een kleinen kring gevangen. Zal Madalena mij schrijven, zal ik haar onder gunstiger omstandigheden terugzien? — zoo luidden de vragen, die hij zich dag en nacht stelde. Het rusteloos worstelen tegen deze onopgeloste vraagstukken vermoeide hem boven zijne kracht, en deed de chronische hoestbuien verergeren. Herhaaldelijk fluisterde moeder Marretje met Dokter Johannes Fontanus, als zij hem uitgeleide deed, in het voorhuis. Verstrooiing, bezigheid, voorzichtigheid — was alles, wat de beroemde arts kon aanraden. Reeds dikwijls had hij zelf met zijn patiënt over de letterkunde van den dag gesproken. Fontanus had Bredero in zijn besten tijd onder de broeders van: In Liefde Bloeiende gekend, maar behoorde tot degenen, die der Oude Kamer getrouw bleven, en in haar bestuur zitting namen. Daar Gerbrand steeds zeer prikkelbaar bleef, en den naam van Rodenburgh niet zonder driftige ontroering kon uitspreken, zouden de vriendelijke woorden van zijn geneesheer hem weinig verkwikking aanbrengen. Hij zag in hem een vriend